

Първа част

1.

Един ветровит октомврийски следобед в Парк Слоуп, Бруклин, Ню Йорк, Хелън Фарбър Бърджес подреждаше куфарите за пътуване. Голям син куфар лежеше разтворен върху леглото и дрехите, които мъжът ѝ беше избрал предишната вечер, бяха сгънати на купчина върху шезлонга наблизо. Слънчевите лъчи напиреха в стаята на тласъци през носещите се в небето облаци, месинговите топки на леглото блестяха ярко, и от това куфарът ставаше още по-син. Хелън крачеше напред-назад между гардеробната – с нейните огромни огледала, бели тапети от конски косми и тъмна дървена облицовка покрай дългия прозорец, сновеше между нея и спалнята с остъклени врати, затворени в момента, които в по-топло време се отваряха към веранда с изглед към градината. Сякаш беше скована от някаква умствена парализа, която изникваше винаги когато приготвяше багажа за почивка, затова рязкото извъняване на телефона ѝ донесе облекчение. Щом видя изписано „частен номер“, се досети, че ще е или някоя от съпругите на съдружниците на мъжа ѝ – те бяха престижна фирма на прочути адвокати, или пък зет ѝ, Боб, чийто телефонен номер не бе вписан в указателя, но който не беше и никога нямаше да стане известна личност.

– Радвам се, че си ти – каза му тя, докато измъкваше от едно чекмедже цветен шал, след което го вдигна нависоко и го пусна върху леглото.

– Наистина ли? – гласът му прозвуча изненадано.

– Страхувах се, че може да е Дороти – Хелън отиде до прозореца и надзърна в градината. Сливовото дърво се накланяше от вятъра, а жълтите листа на кучешкото грозде се гонеха в кръг по земята.

– Защо не искаше да е Дороти?

– Точно сега много ще ме умори – рече тя.

– Но нали се каниш да заминеш с тях за цяла седмица?

– Десет дни. Да, знам.

Кратка пауза, после Боб промълви:

– Аха! – Гласът му моментално се сниши в пълно, абсолютно разбиране – това е силата му, помисли си тя, тази странна способност само за няколко кратки секунди да се намести като пет пари в кесия в света на отсрещния. Това качество би трябвало да го направи незаменим съпруг, но не би – жена му го напусна преди години.

– И друг път сме пътували с тях – подсети го Хелън. – Всичко ще е наред. Алън е невероятно приятна личност. Скучен.

– И старши партньор във фирмата – добави Боб.

– Това също – Хелън сякаш изпяваше репликите си със закачка. – Трудничко ще е да им кажем: „О, ние предпочитаме да отидем сами на това пътешествие.“ Джим разправя, че в момента голямата им дъщеря наистина ги побърква – в гимназията е сега – и семейният терапевт препоръчал на Дороти и Алън да заминат. Не знам защо трябва да се махнеш, когато детето ти има проблеми, но... това е то.

– И аз не знам – отвърна той искрено. И после: – Хелън, случи се тук нещо.

Тя стоеше заслушана, докато сгъваше чифт ленени панталони.

– Намини край нас – прекъсна го. – Ще идем да вечеряме отсреща, щом Джим си дойде.

След това вече успя да прибере багажа самоуверено. Цветния шал прибави към три бели ленени блузи и черни ниски обувки, тип балетни пантофки, заедно с кораловата огърлица, която Джим ѝ купи миналата година. Докато пият уиски с Дороти на терасата и чакат мъжете да вземат душ след голфа, можеше да подметне:

„Боб е интересна личност.“ Можеше дори да спомене за инцидента – как Боб, четиригодишен, си играл със скоростите на колата и тя тръгнала напред, прегазила баща им и го убила; човекът бил тръгнал към пощенската кутия по стръмния склон на входната алея, оставяйки трите малки деца в колата си. Наистина ужасяваща история. И никога не се споменаваше. Джим бе говорил за това само веднъж за всичките трийсет години. Но Боб беше неспокойна личност. Хелън обичаше да го предпазва.

– Ти си истинска светица – би казала вероятно Дороти, облягайки се назад в стола си с огромните очила, скрили очите ѝ.

Хелън щеше да поклати глава.

– Просто някой, който се нуждае да се нуждаят от него. И сега, когато децата пораснаха... – Не, нямаше да споменава децата. Не, при положение че дъщерята на Англинови бягаше от часовете и миткаше до зори. Как щяха да прекарат десет дни заедно, без да говорят за децата? Ще попита Джим.

Хелън слезе в кухнята на долния етаж.

– Ана – каза на домашната помощница, която стържеше пресни картофи с четката за зеленчуци. – Ана, довечера ще вечеряме навън. Можеш да си тръгваш.

* * *

Вятърът разпръскваше есенните облаци, великолепни в разнообразните нюанси на тъмните цветове, и широки струи от слънчева светлина се разплискваха по сградите на Седмо авеню. Тук бе мястото на китайските ресторанти, будките за картички, магазините за бижута, зарзаватчийниците с плодо-

ве и зеленчуци и цели редици от цветя. Боб Бърджес премина през всички тях, запътен по стръмния тротоар към къщата на брат си.

Беше висок мъж на петдесет и една години и ето най-характерното за него: Боб се харесваше на всички. Да бъдеш в компанията на Боб означаваше да чувстваш, че принадлежиш към един тесен кръг, белязан като „нашите“. Ако знаеше това за себе си, може би животът му би преминал по различен начин. Но той не го съзнаваше и в сърцето му често натежаваше някакъв неопределен страх. Освен това беше непоследователен. Приятелите му твърдяха единодушно, че можеш да си прекараш страхотно с него и после, като го видиш, сякаш не те разпознаваше. Боб знаеше това, защото бившата му жена му го беше казала. Пам смяташе, че той се оттегля в главата си.

– Джим също го прави – се бе защитил той.

– Но сега не говорим за Джим.

Боб, който чакаше да светне зелено на бордюра, почувства благодарност към снаха си, защото бе предложила: „Ще идем да вечеряме отсреща, когато Джим се прибере.“ Тъй като всъщност той искаше да се види с Джим. Онова, което бе наблюдавал от прозореца си на четвъртия етаж по-рано през деня, онова, което беше дочул от долния апартамент, го беше потресло и сега, докато прекосяваше улицата, подминавайки кафенето, където младежи седяха по диваните в пещерен сумрак с лица, хипнотизирани от екрана на лаптопите. Боб гледаше отстрани всички познати неща, които се изнизваха край него. Сякаш не беше изживял половината си живот в Ню Йорк и не го обичаше така, както се обича жив човек, сякаш никога не бе напуснал ширналите се поля, обрасли с дива трева, никога не бе познал или поискал друго освен мрачното небе на Ню Ингленд.

– Току-що се обади сестра ти – рече Хелън, щом пропусна Боб през решетъчната врата под навеса на верандата. – Търсеше Джим и звучеше мрачно. – После, след като закачи палтото му в преддверието, се обърна и добави: – Знам. Тя винаги си

звучи така. Но все пак, трябва да призная, Сюзан веднъж ми се усмихна. – Хелън седна, като сви на дивана обутите си в черен чорапогашник крака. – Мъчех се да имитирам мейнски диалект.

Боб се настани в люлеещия се стол. Коленете му се закла-тиха нагоре-надолу.

– Никой не бива да се опитва да копира мейнския диалект пред местен жител – продължи Хелън. – Не знам защо южняците го приемат много по-лесно, но е така. Ако кажеш на някой южняк: „Пр’вет на ’сички!“, не ти се струва, че ти се подиграват. Боби, изнервен си. – Тя се наведе и сякаш погали въздуха. – Наред е. Можеш да си изнервен, стига да се чувстваш добре. Добре ли си?

Откак се помнеше, милите жестове размекваха Боб и сега той усети това съвсем осезаемо, сякаш флуиди преминаха през гърдите му.

– Не съвсем – призна ѝ. – Но си права за диалекта. Когато хората ми рекат: „Хей, ти си от Мейн, ни мо’иш стигна оттука дотам“, боли ме. Болезнена работа.

– Знам – увери го Хелън. – Сега можеш да ми кажеш какво е станало.

Боб започна:

– Есмералда и Колежанчето пак се караха.

– Чакай – прекъсна го тя. – О, да, разбира се. Двойката под теб. Която има онова идиотско кученце, дето лае непрекъснато.

– Точно така.

– Продължавай – подкани го Хелън, доволна, че се е сетила. – Секунда, Боб. Нека ти кажа какво гледах по новините снощи. Онова предаване, дето се нарича *Истинските мъже обичат малки кучета*. Взимаха интервюта от разни най-разнообразни, ама някак си – извинявай – нежно изглеждащи типове и те държаха миниатюрни кученца, облечени в кариранни дъждобрани и гумени ботушки, та си помислих: „И това ми било новини? В Ирак водим война от почти три години вече, а те ти пробутват това за новини? То е, защото нямат деца. Хо-

рата, дето обличат кучетата си така.“ Боб, страшно съжалявам. Продължавай с твоята история.

Хелън вдигна една възглавница и започна да я гали. Лицето ѝ бе порозовяло и той си помисли, че я заливат горещи вълни, затуй се втрени в ръцете си, за да ѝ даде време да се оправи, без да осъзнава, че тя се изчервява, тъй като спомена за бездетни хора – а самият Боб беше такъв.

– Карат се – продължи той. – А когато се карат, Колежанчето – съпругът, те са женени – крещи все едно и също: „Есмералда, направо ме побъркваш, мамка му.“ И го повтаря непрекъснато.

Хелън поклати глава.

– Представи си що за живот. Искаш ли питие? – Стана и отиде до махагоновия шкаф, където му наля уиски в кристална чаша; беше ниска, все още добре оформена жена в черната си пола и бежовия пуловер.

Боб преполови чашата на една глътка.

– Все тая – продължи и забеляза леко стягане в лицето ѝ. Хелън мразеше неговото „все тая“, макар че той забравяше за това. И сега го забрави, усети единствено предчувствието за провал. Нямахте да успее да предаде тъжната сцена, която бе наблюдавал. – Тя си идва у дома – продължи той. – Почват да се карат. Той започва да крещи. После извежда кучето на разходка. А докато го няма, тя се обажда в полицията. Никога не го е правила преди. Той се връща и го арестуват. Чух ченгетата да разправят, че жена му им казала, че я ударил. И че изхвърлил дрехите ѝ през прозореца. Затова го арестуваха. Той изглеждаше направо *изумял*.

Хелън имаше вид на човек, който не знае какво да каже.

– А мъжът е красавец, голям пич, облечен в блузон с цип, и стоеше там и плачеше: „Буби, не съм те удрял, Буби, седем години сме женени, какво правиш? Буби, моооляя ти сеее!“ Но те му сложиха белезниците и го отведоха по улицата към караулната кола посред бял ден, и сега ще прекара нощта в

ареста. – Боб се измъкна от люлеещия се стол, отиде до махагоновия шкаф и си наля още уиски.

– Много тъжна история – рече Хелън разочарована. Беше се надявала да е по-драматично. – Но е трябвало да помисли за това, преди да я удари.

– Не мисля, че я е удрял – Боб се върна в стола-люлка.

Хелън продума замислено:

– Чудя се дали ще останат женени?

– Не мисля – Боб се почувства уморен.

– Кое те измъчва най-много, Боби? – попита го тя. – Че бракът се е разпаднал или че го арестуваха? – Взе много навътре факта, че по изражението му не прочете облекчение.

Боб се заклати.

– Всичко – шракна с пръсти. – Ей така, и се случи. Искам да кажа, това беше просто един най-обикновен ден, Хелън.

Тя бухна възглавницата, като я потупа по гърба на канапето.

– Не знам какво обикновено може да има в деня, когато викаш полицаите да арестуват мъжа ти.

Боб обърна глава и видя през прозорците с решетки как брат му приближава по тротоара, и при тази гледка изведнъж го завладя вълнение – от бързите крачки на Джим, дългото му палто, дебелото кожено куфарче за документи. Ето го и звука от ключа в ключалката.

– Здравей, любими – рече Хелън. – Брат ти е тук.

– Виждам.

Джим разтърси рамене, освободи се от палтото си и го закачи в преддверието. Боб никога не се научи да си закачва палтото. Какво ти има, все го питаше съпругата му Пам. Какво ти има, какво ти има, какво ти има? И какво му имаше? Не би могъл да каже. Но всеки път, щом влезеше през някоя врата, ако никой не дойдеше да му вземе палтото, самото закачване му се струваше излишно и... някак си... твърде затормозяващо.

– Ще вървя – каза той. – Трябва да се трудя над едно дело. – Боб работеше в апелативния отдел на „Правна помощ“

и четеше стенограмите от делата на трета инстанция. Винаги имаше някое обжалване, което изискваше резюме и чакаше да му обърнат внимание.

– Не бъди глупак – обади се Хелън. – Нали ти казах, че ще идем отсреща да вечеряме.

– Ставай от стола ми, тъпчо – Джим размаха ръка в негова посока. – Радвам се да те видя. Минаха колко, четири дни?

– Стига, Джим. Брат ти видял как са арестували съседа му от долния апартамент днес следобед.

– Неприятности в студентската спалня?

– Джим, спри.

– Зарежи, това си е просто той – рече Боб. Премести се на дивана, а Джим седна в люлеещия се стол.

– Дай да чуем – подкани го и скръсти ръце. Беше едър мъж и мускулист, затова, когато скръстеше ръце, а той го правеше често, изглеждаше надъхан, готов за схватка. Слушаше, без да мърда. После се наведе да си развърже обувките.

– Наистина ли е изхвърлил дрехите ѝ през прозореца? – попита.

– Не съм видял нищо – отвърна Боб.

– Семейни истории – каза Джим. – Наказателното право би загубило половината си работа, ако не бяха те. Осъзнаваш ли, Хелън, че би могла ей сегичка да повикаш полиция и да ме обвиниш, че съм те ударил, и те ще ме заведат на топло за през нощта?

– Няма да пусна копоите по теб – каза тя с небрежен тон. Стана и оправи колана на полата си. – Но ако искаш да се преоблечеш, върви. Гладна съм.

Боб се наведе напред.

– Джими, това някак ме поразтърси. Да видя как го арестуват. Не знам защо. Но е истина.

– Порасни – отвърна брат му. – Хайде. Какво искаш да направиш? – Изу едната си обувка и разтри стъпалото си. После добави: – Ако настояваш, ще се обадя там довечера, да се уверим, че е наред. Красивото бяло момче в кафеза.

В съседната стая телефонът иззвъня точно когато Боб казваше:

– Наистина ли, Джим?

– Това сигурно е сестра ти – рече Хелън. – Обажда се и преди.

– Кажй ѝ, че ме няма вкъщи, Хели. – Джим подхвърли чорапа си и той се приземи на паркета. – Кога за последно си се чувал със Сюзан? – попита той брат си.

– Преди месеци – отвърна Боб, – казах ти. Скарахме се заради сомалийците.

– Защо изобщо има сомалийци в щата Мейн? – попита Хелън, докато вървеше към съседната стая. И добави през рамо: – Защо ли въобще някой би отишъл в Шърли Фолс, освен ако не е окован във вериги?

Боб винаги се изненадваше, когато Хелън подхвърляше подобни реплики, сякаш нейното отвращение към родното им място не изискваше никаква тактичност. Но Джим ѝ подвикна:

– Те са в окови. Бедността е окови.

– Сюзан ми каза, че сомалийците завземат града – продължи Боб. – Пристигат на тълпи. Каза, че преди три години имало само няколко семейства, а сега били две хиляди, че щом се обърнела, и някой автобус *Грейхаунд* изсипвал по още четирийсетима. Упрекнах я, че става истерична, тя каза, че жените винаги ги набеждавали за истерични, а що се отнасяло до сомалийците, не съм знаел за какво говоря, защото от години не съм се бил връщал там.

– Джим – Хелън се върна в хола. – Тя наистина иска да разговаря с теб. Разстроена е. Не можеш да излъжеш. Казах ѝ, че тъкмо се прибираш. Съжалявам, скъпи.

Той я докосна по рамото на път към телефона.

– Няма проблем.

Хелън се наведе да му прибере чорапите и това накара Боб да се зачуди дали ако си беше закачвал палтото като Джим, Пам щеше да се ядосва по-малко за чорапите му.

След дълго затишие чуха как Джим тихо я разпитва. Не можеха да различат думите. Последва ново дълго мълчание, още тихи въпроси, забележки. Все още не можеха да доловят думи.

Хелън попипа малките си обеци с пръсти и въздъхна.

– Пий още едно. Май ще поостанем тук.

Но не можеха да се отпуснат. Боб седна обратно на дивана и се загледа през прозореца в хората, които се връщаха вкъщи от работа. Той живееше само на шест преки оттук, от другата страна на Седмо авеню, но в този район никой не можеше да използва шегата за студентската спалня. В този квартал хората бяха възрастни. В този квартал те бяха банкери и лекари, и журналисти, и носеха куфарчета и невероятно разнообразие от черни чанти, особено жените. В този квартал тротоарите бяха чисти, а в предните дворчета имаше храсти.

Хелън и Боб се извърнаха, щом чуха, че Джим затвори.

Той застана на прага с разхлабена червена вратовръзка. Каза:

– Не можем да заминем.

Хелън се приведе напред. Джим свали вратовръзката си с ожесточен замах, после се обърна към Боб:

– Племенникът ни е на път да бъде арестуван. – Лицето му беше пребледняло, а очите му бяха присвити. Седна на дивана и стисна с ръце главата си. – Боже мой. Това може да залее вестниците. Племенникът на Джим Бърджес е обвинен във...

– Убил ли е някого? – отрони Боб.

Джим вдигна очи.

– Какво ти става? – попита го точно когато Хелън предпазливо добавяше:

– Като например някоя проститутка?

Джим рязко поклати глава, сякаш в ухото му бе влязла вода. Погледна брат си и каза:

– Не, никого не е убил. После погледна към Хелън и продължи:

– Племенникът ни Закари Олсън е изритал една замразена свинска глава във входа на някаква джамия. По време на

молитва. По време на Рамазан. Сюзан казва, че Зак дори не знаел какво е Рамазан и то си е съвсем за вярване – и Сюзан не знаела, докато не прочела във вестника. Свинската глава била окървавена, започвала да се размразява, направила им петна по килима, а те нямали пари да купят нов. Трябвало да го почистят седем пъти заради свещения закон. Е, това е историята, другарчета.

Хелън погледна към Боб. На лицето ѝ се изписа недоумение.

– И защо очакваш това да залее вестниците, Джим? – попита най-накрая.

– Не го ли схващаш? – също тъй тихо я попита Джим и се обърна към нея. – Това е разпалване на религиозна омраза, Хелън. То е все едно да отидеш на Брайтън Бийч, да влезеш в някой храм на ортодоксални евреи и да принудиш всички вътре да ядат сладолед и бекон, преди да ги пуснеш да си вървят.

– Добре – рече тя. – Просто не знаех. Не знаех това за мюсюлманите.

– Ще го съдят за разпалване на религиозна омраза ли? – попита Боб.

– Говорело се, че ще го обвинят по всички възможни параграфи. Федералното бюро вече е въввлечено. Канцеларията на главния прокурор може да се включи за нарушаване на гражданските права. Сюзан каза, че случаят е включен в националните новини, но точно сега така е изтрещяла, че е трудно да разбере дали е истина. Явно някакъв репортер от Си Ен Ен е бил в града, чул е местните новини, харесал е историята и я е изпратил в националния ефир. Какъв ли е той, дете случайно се е *озовал* в Шърли Фолс? – Джим вдигна дистанционното на телевизора, насочи го, после го пусна до себе си на дивана. – Не искам това точно сега. О, боже, не го искам. – Прекара две ръце през лицето си, през косата.

– Задържан ли е? – попита Боб.

– Не са го арестували. Не знаят, че Зак го е извършил. Издирват някой пънкар, а то е просто малкият деветнайсетгодишен идиот Зак. Зак, син на Сюзан.

– Кога е станало това? – попита Боб.

– Преди две вечери. Според Зак, което означава според Сюзан, направил го е сам, „на шега“.

– Шега?

– Шега. Не, пardon, „тъпа шега“. Само препредавам, Боб. Той хуква, никой не го вижда. Уж. После чува всичко по новините днес, стряска се и разказва на Сюзан, когато се връща от работа. Тя, разбира се, откача. Казах ѝ да го заведе в полицията веднага, не е нужно той да дава показания, ама нея я е шубе. Страхува се, че ще го приберат да пренощува в ареста. Казва, че нищо няма да направи, докато не отида там. – Джим се отпусна назад върху канапето, после веднага пак седна изправен. – О, боже. По дяволите. – Бързо се изправи на крака и закрачи напред-назад край решетъчните прозорци. – Полицейският шеф е Гери О’Хеър. Никога не съм го чувал. Сюзан казва, че е излизала с него в гимназията.

– Той я зарязва след първите две срещи – обясни Боб.

– Добре. Може би ще прояви разбиране. Наистина тя спомена, че може да го потърси утре сутрин и да го предупреди, че ще заведе Зак веднага щом аз пристигна. – Джим се пресегна и удари с юмрук по облегалката на дивана, докато минаваше край него. Настани се обратно в люлеещия се стол.

– Тя намерила ли му е адвокат? – попита Боб.

– Аз трябва да намеря.

– Не познаваш ли някого в канцеларията на главния прокурор? – запита Хелън. Почисти някакво влакънце от черния си чорапогашник. – Не мога да си представя, че там горе ще има голяма клиентела.

– Познавам самия главен прокурор – почти извика Джим, люлеейки се напред-назад, стиснал здраво облегалките с две ръце. – Преди години работехме заедно като прокурори. Веднъж се запозна с него на едно коледно парти, Хелън. Дик Хартли. Идиот ти се стори и беше права. И не, за бога, не мога да го потърся. И той си пъха носа в този случай. Абсолютен конфликт. И стратегическо самоубийство. Джим Бърджес не

може просто да влети там с пълна сила, за бога. – Хелън и Боб се спогледаха. След миг Джим спря да се люлее и погледна брат си. – А убил ли е проститутка? Това какво беше?

Боб вдигна ръка в извинителен жест.

– Зак е малко тайнствен, само това исках да кажа. Мълчалив.

– Зак е единствено идиот, това е. – Джим погледна към Хелън. – Скъпа, съжалявам.

– Аз съм тази, която спомена „проститутка“ – припомни му тя. – Тъй че не се нахвърляй на Боб, който е съвсем прав, знаеш ли, Зак винаги е бил различен и, честно казано, това е нещо, което може да се случи само в Мейн – тихичко момче, което живее с майка си, и убива проститутки, като ги заравя в някоя картофена нива. И след като не е извършил това, не виждам защо да се отказваме от ваканцията си, наистина не виждам. – Хелън кръстоса крака и стисна с ръце коленете си. – Дори не разбирам защо трябва да се предава в полицията. Намери му местен адвокат и го остави *той* да се оправя.

– Хели, раздразнена си и разбирам защо – рече Джим търпеливо. – Но Сюзан е съсипана. Аз ще му наема адвокат в Мейн. Но Зак трябва да се предаде, защото... – Тук той спря и огледа стаята. – Защото го е направил. Това е първата причина. Другата първа причина е, че ако веднага отиде и каже, о, какъв съм глупак, може би ще бъдат по-снизходителни към него. Но Бърджесови не се спотайват. Не сме такива. Ние не се крием.

– Окей – отвърна тя. – Добре.

– Повтарях ѝ на Сюзан – ще го обвинят, ще определят гаранция, ще си го вземеш обратно въщи. Това е само хулиганство. Но тя трябва да го заведе. Полицията е под натиск заради общественото внимание. – Джим разтвори ръце така, сякаш държеше баскетболна топка пред себе си. – Най-спешното нещо сега е да го овладеем.

– Аз ще ида – обади се Боб.

– Ти ли? – рече Джим. – Г-н Страх-ме-е-да-летя?

– Ще взема твоята кола. Ще тръгна рано сутринта. Вие двамата тръгвайте закъдето сте се запътили. Къде отивате всъщност?

– Сейнт Китс – отвърна Хелън. – Джим, защо не оставиш Боб да иде?

– Защото... – той затвори очи и наведе глава.

– Защото не мога да се справя ли? – рече Боб. – Вярно, тя те харесва повече от мен, но стига, Джими, аз ще ида. Искам. – Изведнъж усети, че е замаян, сякаш изпитото по-рано уиски току-що го бе хванало.

Джим продължаваше да мижи.

– Джим – рече Хелън. – Ти имаш нужда от тази ваканция. Много си преуморен от работа. – Настоятелният ѝ глас сви сърцето на Боб в нов спазъм на самота; феодалното владичество на Хелън спрямо Джим беше непоклонимо – и не биваше да се накрънява от зълва, която и след всички тези години Хелън едва познаваше.

– Хубаво – каза Джим. Вдигна глава и погледна брат си.

– Ти върви. Добре.

– Какво объркано семейство сме ние, нали Джими? – Боб седна до него и го прегърна.

– О, стига – обади се Джим. – Веднага спри. Господи боже мой.

Боб закрачи по обратния път из притъмнените улици. Когато приближи до дома си, видя от тротоара, че телевизорът в апартамента под него работи. Зърна силуета на Есмалда, която седеше сама и се взираше в екрана. Нямах ли си никога, с когото да прекара нощта? Можеше да почука на вратата ѝ, да попита дали е наред. Но си се представи, едрият сивокос мъж, който живее над нея, застанал на прага ѝ, и реши, че това няма да ѝ се хареса. Продължи нагоре по стълбите към дома си, хвърли палтото на пода и вдигна телефонната слушалка.

– Сузи – рече. – Аз съм.